

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate, de
Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non
Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. I. Prima difficultas resolvitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78232)

ca ratione, sed extrinseca providentia & man-
tenentia Dei, quos articulo precedenti impu-
gnavimus. Secunda id contendit de peccato habi-
tuali, & negat de actuali. Ita Durandus, Victo-
ria, Medina, Suarez, Satas & alij. Tertia negat
peccatum tam actuale quam habituale posse
cum visione & amore beatifico simul existere.
Hanc ut probabiliorem sustinent Martinez, Il-
dephonsus, Joannes à S. Thoma, Marcus à Serra,
& alij ex nostris Thomisti.

§. I.

Prima difficultas resolvitur

Dico primò, non posse, etiam de absoluta Dei
potentia, cum visione aut amore beatifico
peccatum actuale componi.

80 Hæc conclusio sequitur ex fundamentis arti-
culo precedenti statutis: Nam juxta. D. Tho-
mam sic se habet respectu videntis Deum boni-
tas divina, sicut respectu non videntis Deum
ratio boni in communi: At impossibile est per
quamcumque potentiam quòd homo in via ali-
quid velit, nisi sub ratione boni in communi;
cum malum ut tale non possit apperi, ut infra
patebit: Ergo repugnat quòd in patria videns
Deum velit aliquid, nisi in ordine ad bonum di-
vinum; atque adeò quòd velit peccatum. Item
impossibile est quòd aliquis peccet sine judicio
practico, quòd judicetur hic & nunc esse appeten-
dum aliquid, quòd ad Deum non sit ordinabile:
Sed implicat tale judicium cum beatifica visio-
ne conjungi: nam illa est perfectum judicium,
quo beatus speculativè & practicè judicat Deum
esse super omnia amandum, & omnia ad ipsum
esse ordinanda: Ergo peccatum actuale non pos-
test, etiam de absoluta potentia, cum beatifi-
ca visione componi.

81 Confirmatur: Ideò odium Dei cum beatifica
visione conjungi nequit, quia stante visione non
potest voluntati proponi. Deus sub ratione ma-
li; cum per illam proponatur & representetur
ut summum bonum: At etiam repugnat quòd
stante visione voluntati ut bonum proponatur
aliquid objectum, avertens aut divertens à Deo,
cum beatus evidenter judicet per illam nihil esse
bonum nisi in ordine ad Deum: Ergo repugnat
cum visione beatifica quòd vis peccatum actua-
le, non minus quam odium Dei conjungi.

82 Confirmatur ampliùs: Prudentia infusa non
potest simul esse cum peccato, ut docet S. Tho-
mas 2. 2. qu. 47. art. 13. Ergo nec visio clara Dei;
quæ speculativè & practicè perfectior est pru-
dentia infusa, imò eminenter continent omne id
quod habet actus prudentia:

Deinde suaderetur conclusio specialiter de a-
more beatifico: Iste enim est formalis conversio
actualis ad Deum, cum virtuali ad minus displicentia
omnis divertentis ab ipso: Atqui cum
conversione actuali stare non potest de potentia
etiam absoluta aversio actualis à Deo, quæ in
peccato mortali invenitur; nec etiam cum vir-
tuali displicentia cujuscumque objecti diverten-
tis à Deo, actualis diversio competens veniali
peccato: Ergo nec peccatum mortale, nec veni-
ale est compatibile cum amore beatifico, et-
iam de potentia Dei absoluta.

83 Denique probari potest conclusio ratione ge-
nerali. Non potest Deus de potentia ordinaria
actuale peccatum cum visione & amore beatifi-
co conjungere; Ergo neque de extraordinaria

& absoluta. Antecedens conceditur ab Adven-
tariis & pater ex dictis articulo precedenti.
Consequentia sic probatur: Ea quæ Deus mira-
culosè, ac de potentia extraordinaria & absolu-
ta operatur, illi ut speciali auctori aut conser-
vatori attribuantur: Sed repugnat conjunctio-
nem actualis peccati cum visione & amore bea-
tifico, Deò ut auctori aut conservatori speciali
attribui: Ergo & illa de absoluta potentia simul
conjungi. Major patet, Minor probatur. Produ-
cens aut conservans speciali concursu unionem
ac similitatem duorum extremorum, attingit
utriusque existentiam: Sed repugnat Deum, ut
auctorem aut conservatorem specialem, attinge-
re existentiam peccati, tam in fieri, quam in
conservari; alias illi, vel ut producenti, vel ut
conservanti attribueretur peccatù: Ergo repu-
gnat conjunctionem actualis peccati cum visione
& amore beatifico, Deo ut auctori aut conser-
vatori speciali adscribi.

§. II.

Alia difficultas expeditur.

Dico secundò: Peccatum etiam habituale de
absoluta potentia non posse cum beatifica
visione componi.

Probatum primò: Impossibile est per quam-
cumque potentiam, quòd homo simul habeat
duos ultimos fines simpliciter, etiam si unum ha-
beat actualiter, & alium solum habitualiter, ut
supra ostensum est: Sed videns Deum, habet il-
lum actualiter pro ultimo fine simpliciter; cum
visio beatifica sit Dei ut ultimi finis adeptio:
qui vero est in statu peccati, in creaturam ut ul-
timum finem habitualiter conversus est: Ergo
repugnat peccatum habituale cum beatifica vi-
sione conjungi.

Probatum secundò: Quæ Deus miraculosè &
de potentia extraordinaria & absoluta opera-
tur, illi ut speciali auctori vel conservatori tri-
buuntur; si enim de absoluta potentia impedi-
ret v.g. ne calor ignis expelleret frigus ab aqua,
conservatio frigoris illi ut speciali auctori tri-
bueretur: Sed repugnat conjunctionem pecca-
ti habituali cum beatifica visione attribui Deo
ut speciali auctori; alioquin, ut supra argue-
bamus; existentia aut conservatio peccati illi
ut auctori speciali tribueretur; quòd infinite
ejus sanctitati repugnat: Ergo implicat pecca-
tum habituale, de potentia Dei extraordinaria
& absoluta, cum beatifica visione componi.

Probatum tertio, ratione fundamentali; quæ
virtualiter est triplex: Peccatum enim habitua-
le, seu macula peccati, tria importat, scilicet
privationem gratia, aversionem à Deo ut
ultimo fine, & quòd talis privatio & aver-
sio sit voluntaria, seu ex precedenti actu vo-
luntatis causata: Sed visio beatifica hæc tria
virtualiter saltem excludit: Ergo cum peccato
habituali impossibile est. Major supponi-
tur ex tractatu de peccatis; Minor verò
quantum ad singulas partes breviter suaderi
potest. Et primò, quòd visio privationem
gratia virtualiter excludat, sic ostenditur.
Actus necessariò supponens in subiecto à quo
elicitur, gratiam sanctificantem, ejus privatio-
nem implicare saltem & virtualiter excludit.
Sed visio beatifica gratiam sanctificantem in
subiecto à quo elicitur, necessariò, & indispon-
sabiliter supponit: Ergo ejus privationem vir-
tualiter saltem excludit. Major patet: gratia
enim